

1985.

Attól veszi majd az eszét, hogy látja,
a bőrfelszínre előmászna
a tekergő, póre férgek.

Hogyan is lehetne ennyi döggel
élni együtt? Hogyan? – de
a kérdéséből nem marad sok,
és szava átalakul méltatlankodóvá.
Segítséget azonban ez nem jelent.
Sem, hogy állítom, e dögök
nyüzsögnek, megnevezhetőek,
a falvak közönséges trágyalegyei.
Semmivel sem mások, mint
a fénylő cseppfoltú Gamma-bagoly-
vagy a színváltozatokban ismert C-betűs lepkék,
amelyek épp úgy teleírhatják az életünket,
miként a fosztogatók
és a választási plakátszövegek.
Nem lakik hosszan velem,
de amíg igen, meggazdagodik
a szavazatával is támogatott
politikus-generáció.

Káromlása
visszahull, ha nem is a fejére, a vádlijára.
A lábfekélyt a trágyalégynyüvek rágják ki
egykori, formás teste anyagából,
melyeket orvosa telepített belé,
próbálkozásként a gyógyítására.

Abba bolondul bele, hogy
a csupasz lárvák úgy ápolják,
hogy eközben felfalják.
Abba, hogy nyárra nem ősz,
hanem tél jött.

1957.

Elhagyja, ami repülni képes,
itt egyedül a törzse marad,
körbeállják a drótok,
a dróton túli dolgok és falak.

Éjjelre nem madár,
behúzódnak a nézelődő népek,
a kottába, mint a himnusz,
képzetébe a képzelődő.

Éjjelre hasábnit
emel ki, ragad magával
a törzsét körbefogó térből oda,
ahová a szárnya szárnyal.

1960.

1.

Ami elkövetkező lenne
nincs megnevezve,
nem ég benne a lámpa,
a múltja sincs meglátva.
Még nem történt semmi.
Itt most tanul lenni
az idő, a tér, a sok dolog,
és járják az iskolát
az atomok, hogy legyenek
kötésekben gazdag molekulák.
Nem lázad a kozmosz, a krecli,
az enni, az írni, a lenni.
Hobotokat szúr a Nap fénylécnek
látatlan az esemény,
nincs neve a tett nevének
s megértetlenek az okok.
Nincsenek, vagy nem működnek
a képletek s az algoritmusok.

2.

Hogyan őrzi meg a nyarat az esztendő
előtt ott felejtett napozó kendő,
s a tér hogyan, ami oltalmazza még
a napozó test helyét?

A tér hogyan oltalmazza meg
a napozó test után ott maradt üreget?

Nem tudható, hogy történik meg a testben,
mely e helyszínen még nem körvonalazott,
bár apadnak a bármikorok
és fogyatkoznak a bárholok,
hogyan zajlik majd le a jóvátehetetlen?

1968.

Ha megszólalsz, miként a táskarádió,
amelyre az ágyban ráfordultál
éjszaka, hogy vele aludtál el,
és felhangzik, mintha álmodnád,
egy idegen ország himnusza,
melynek nincs se története, se vízrajza,
kizárólag ez az egyetlen dala,
ha megzendülsz ekként,
birtoklod a dal,tudod,ez a haza,
mely magában tart, sorsod viseli,
papírnírt az arborétuma,
mikéntbármely szót enciklopédia.

Másra sem vágysz,
mint lenni az énekhúsban.
Hogy megérinted
lágyan elhúzódik tőled,
s ha elhagyod,mint a hullám,
a testedhez visszatér.

1977.

... pirulok.

Mögöttem csend van. Szeretném
hinni, ha nem vonós nagyzenekaré,
legalább zongoráé, ami előtt
Frédéric Chopin ül,
kezét a billentyűkön elnyugtatva.
Pedig nem. A némaság az anyagé.
Akkora, akárcsak a valóság
és a szöveg távolsága.
Olyan csiszolt gránitlap,
amit nem véstek tele betűkkel.
A betűk, bár sorba fűzöttek,
szétcsúsztatják a szavakat,
melyek te voltál egykor,vagy
lehettem akár nélküled én.
Nem tudom, miért e hallgatás,
amely kibeszél? Miért nem a retorikája
a tűzfalnak, ahogyan előtte elhaladsz?
Az ismétlés körforgalma,
amelybe autót vezetve beleszédülök.
Én adok rád testet,
miképpen szavaimmal körbefolylak
és megteremtelek. Ruházok alakodra
múltat, a történetedben lábra állj,
sétálj a jövőd felé, ahol várlak.
Fogom meg kezét az élővé formázott
anyagnak, és érzem, ahogyan
visszaszorít és belepirulok.

Géczi János (1954): költő, író, szerkesztő. Legutóbbi kötete:
Törek (Kalligram, 2016).